

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

Salvament pa

"No sé si exactament era com confessar una indefensió patètica, però sobretot no crec que els empresaris estrangers –presumptes inversors– siguin el millor públic per rebre un missatge patriòtic".

Jordi Dauder.

Dilluns 16. Uns amics de Lleida volen anar al teatre i per mala sort ja no puc recomanar-los *Una geografia estilogràfica* al Romea, tan fugaç i tan poderosa. Si algú necessitava una reconciliació amb el teatre, la veu i la presència de Jordi Dauder compartint aperitiu d'absenta amb Josep Maria de Sagarra era una convocatòria magnètica, estriada de cançons, silencis, fum de bon tabac i el pas d'un gat de teatre, felí com la prosa de *L'aperitiu*. Podrà semblar una impertinència als sagarristes de sempre, però la naturalitat de respiració de la prosa sagarriana en la veu de Jordi Dauder té tanta sagacitat de ritme que el poema final del mondèg, "Poema de corb", em sembla un anticlímax. Senyoria i populisme, el toc del *boulevardier* i una rara fragància barcelonina, avui potser impossible: és el món perdut de la terrassa del Colón i del setmanari *Mirador* convertit en nostàlgia transcendent, enyor impracticable que Jordi Dauder ha practicat a l'escenari del Romea, arrossegant els peus entre fulles mortes i recordant cançons de Charles Trenet.

Dimarts 17. Al ministre Solana li han dit que feia falta donar confiança als mercats financers i, des de la tribuna d'un seminari convocat per *The Economist* a Madrid, ahir va apel·lar al patriotisme per defensar la pesseta. No sé si exactament era com confessar una indefensió patètica, però sobretot no crec que els empresaris estrangers –presumptes inversors– siguin el millor públic per rebre un missatge patriòtic. Si Javier Solana diu aquestes coses de seguida que veu una càme-

Javier Solana.

ra de televisió, què no deu dir als conclaves de la Unió Europea a porta tancada. Sostenc la teoria que els països menys potents són precisament els més necessitats d'una astúcia de gran qualitat a l'hora de fer política exterior amb tan poc marge de maniobra, tot el contrari de reclamar dosis de patriotisme quan la moneda trontolla. Entre d'altres coses, la defensa de la pesseta passa per saber argumentar amb dignitat. A primera pàgina, el *Financial Times* d'avui diu que, a pesar dels suports oficials d'ahir, molts observadors es mostraven cíncics respecte a la perspectiva de la pesseta a llarg termini. "Ningú, menys els polítics, creu en el programa econòmic d'Espanya", va dir l'economista en cap d'un grup bancari capdavanter a Madrid –segons el *Financial Times*–. Potser tot no és tan negre, però de segur que l'arc de Sant Martí no sortirà per arts de Javier Solana.

Dimecres 18. No sé si té aires de Molière o de Corneille, però la guerra electoral entre els gaullistes Chirac i Balladur pot ser un espectacle extraordinari: amb un "sí" d'alta jerarquia eclesial, Balladur anuncia la seva candidatura, de cardenal que porta els mitjons vermells i té la intel·ligència tan ben engraixada com el motor d'un Rolls. Pensaven que seria regent, i vol ser rei: Charles Pasqua h posarà la corona i governarà ell, amb la supervivència del gaullisme.

Dijous 19. Fins i tot abans de les declaracions de Julián Sancristóbal des de la presó, estabhr qualsevol paral·lelisme entre els GAL

triòtic de la pesseta

Charles Pasqua.

els premis literaris era anar una mica més enllà de la hipèrbola: seria com atribuir l'escàndol del canal de Panamà a una conspiració "postmortem" dels germans Goncourt. El terrorisme intel·lectual per ara no ha generat una reacció equiparable en termes incruents a una "guerra bruta" com el GAL, però qui sap.

Divendres 20. No sé fins quan pot durar la polèmica sobre els premis literaris, com si no tinguéssim altres feines. Quan em demanen si hi ha un cert tongo responc que no, però també és inevitable que els premis literaris tinguin un element de ficció o de condimentació escènica. De tota manera, convé recordar que a la boxa el "tongo" és quan un dels dos púgils es deixa guanyar per diners i això no és el cas dels premis literaris que jo conec. En tot cas, sóc membre de diversos jurats i no he constatat un grau irregular d'arbitrarietat en les decisions finals ni mai m'he sentit pressionat o coartat. Això t'ho ensumes abans i ja no acceptes. Entenc la pertinença a un jurat estrictament com a dedicació retribuïda, no patriòtica ni com a infiltrat de cap màfia literària. Fins que no trobem un mecanisme substitutori més concorde, la funció dels premis literaris continua sent incentivar l'economia i la legítima vanitat dels autors, cridar com sigui l'atenció del públic lector, reforçar operacions editorials o justificar l'afany cultural de les institucions públiques. Darrerament hem vist aparèixer a l'escena algunes virginitats dolgudes, però cap recanvi pels premis. Ara per ara, hem comprovat que

Julián Sancristóbal.

ningú té el patrimoni exclusiu de la histèria. Com a membre de jurat, veig que la tendència general és la manca d'originals amb poca qualitat per poder concedir tants premis o per donar la raó als resistencialistes –tan curiosament propensos gairebé sempre a una "literatura amateur"– quan diuen que la literatura catalana té una bona ratxa. També he comprovat que, al contrari del que alguns pensen, als jurats molt sovint es parla de literatura perquè, després de l'escuma de la nit del premi i d'un sopar de gala invariablement indigest, l'única cosa que queda són els llibres bons i els llibres dolents. **Valentí Puig**